

Шкарпетки, німці та любов

Доляк Н. Шикарне життя у Вупперталі. – К.: КМ-БУКС, 2017. – 368 с.

Що робити, якщо ти студентка і живеш через свої внутрішні моменти у стані одвічної тривоги? Боїшся новини по радіо, телебаченню, з газет, бо нічого доброго там нема. Щоб ви порадили? «Можна було б, звичайно, вимкнути телевізор, вирвати з м'ясом зі стіни проводове радіо, розбити к бісу комп. Але в реалі те саме. Куди не посунеш – самі громадські збурення, економічні виклики та сексуальні виливи». А тут ще й тобі стукнуло двадцять і батьки ніжно починають натякати, що варто вже й про заміжжя подумати. От що робити бідній порядній переляканій закомплексованій українській дівчині? Правильно! Тікати! І бажано в іншу країну, якщо не на інший континент.

Зоя Кирпач так і робить - тікає. У Німеччину за програмою обміну студентами. Мріє про Берлін, але добре, що зі своїми неврозами та комплексами опиняється не у столиці, а у містечку Вупперталі. Тут усе навпаки: немає ні страшних новин, ні протестних маршів, ні збоченців у міському транспорті. «на місцевих телеканалах день у день показують новини про те, як міщани печуть пироги чи виховують кімнатних цуциків... У Вупперталі з тисяча дев'яносто дев'ятого року не існує неосвітлених закапелків». Чим не місце для зцілення пошарпаної українськими реаліями психіки? Всі один одного знають, люблять, поважають. Немає чого боятися, немає чим перейматися, окрім своїх обов'язків няні хлопчика-аристократа.

І все би нічого, якби не... Звісно ж... Це детектив (хоча іноді більше нагадує любовний роман), тому вбивство було очевидним, явним та передбачуваним. Як для читача, так, думаю, і для героїні І заради нього варто було їхати з України. Щоправда, авторка шкодує тонку і чутливу психіку своєї героїні. Тому всі жертви помирають тихо та делікатно без зайвої крові та насилля. А, ну і помирають не зовсім хороші – так, щоб ті, хто лишився у живих, не дуже страждали від втрат.

Загалом роман насичений цікавими яскравими персонажами, кожен з яких вартує окремої книги. Є тут і любовні таємниці, і родинні загадки, і таємничі пристрасті, і милі та не дуже поліціанти, і святі отці та релігійні секти. Є усе, аби книга читалася швидко і захопливо. Щоправда, мені трохи бракувало психологізму, але вочевидь, авторка з цим не хотіла заморочуватися. Ну подумаєш, що у творі перед нами розкривається абсолютно інша героїня, аніж очікувалося на початках. Це вже не боязлива та ображена на життя ще з

часів підлітковості дівчинка, а рішуча дівчина, кмітливіша за всю німецьку поліцію. Може, це так німецькі продукти та кохання впливають? Ну подумаєш, що якось поведінка героїв і ті висновки, що пропонує нам авторка, не завжди логічно пов'язані. А якби були, то мабуть, здогадалися би ми, хто убивця, ще після першого трупа. Або після другого... Або... А так про вбивцю ми здогадуємося фактично тоді ж, коли це робить Зоя. Що ж у підсумку? А у підсумку перемагає любов. До чого тут шкарпетки? – питаєте ви. Не скажу. Прочитаєте – дізнаєтеся.